

[Bjørn Elmquist]

Med hensyn til mit partis generelle holdning til denne samlede aktion fra venstresocialisternes side for styrkelse af retssikkerheden i samfundet må jeg henholde mig til, hvad vi har sagt ved tidligere lejligheder.

Der kan forekomme at være en vis døbelthed – for nu at udtrykke det meget høfligt og pænt, andre ville kalde det hykleri – i, at man prøver på at styrke den enkelte borgers retssikkerhed, retsgarantierne mod overgreb fra myndighederne, når vi så samtidig kan se samme partis øvrighedsrepræsentanter uden for dette hus opfordre til at krænke private rettigheder i samfundet. Men det skal jeg ikke komme nærmere ind på.

Jeg skal nærmest i overskriftsform gennemgå de enkelte lovforslag, som vi har til første behandling i dag.

Om L 25, om vilkår for politiets oplysninger om navngivne personer, vil jeg sige, at mit parti i princippet er positivt stemt. Vi synes nok, at der kan være et hensyn at tage til personer, som uberettiget kommer ind i retsmaskineriet, og de forslag, som her ligger på bordet, kan vi se nærmere på i udvalget. Vi lægger også vægt på, at det ikke altid er politiets eller anklagemyndighedens skyld, at navne kommer ud. Det kan ske ved, at politiets radio tappes, eller f. eks. ved, at pressen uberettiget viderebringer navnene.

L 26 omhandler præcisering af politividners ligestilling i forhold til andre vidner. Også her vil jeg kunne give principiel støtte til forslaget. Men jeg tror ikke, situationen er så enkel endda, hvis vi taler om ligestilling mellem almindelige vidner og politifolk, der skal ind og vidne. Det er en ting, vi skal se nærmere på i udvalget, men vi må ikke være blinde for, at politifolk ofte optræder som en slags professionelle vidner, at de ofte er i retten. Det kan måske være svært for dem at holde den ene sag ude fra den anden, og det er vel baggrunden for, at man rent praktisk klarer sig ude på politistationerne ved, at de får lov til at se politirapporten igennem, lige før de skal i retten. Det kan føre til nogle ganske besynderlige konfrontationer eller uligheder, forskelle i vidneafgivelsen i retten. Politiets vidner er meget præcise og kan det hele på fingrene, mens de private vidner blot har deres egne optegnelser og deres egen hukommelse af holde sig til. Der er givetvis et problem. Det må ikke blive til, at politifolk, der kommer ind og vidner, slet ikke gør det

på basis af, hvad de egentlig mener de kan huske, men på basis af, hvad de har set i politirapporten. Deraf vores principielle holdning: at vi vil se på problemet.

Med hensyn til L 27, om begrænsning af særlige efterforskningskridt, må jeg derimod melde fra. Jeg synes, det er et decideret skrivebordsforslag. Hvis man havde talt om, at politiet ikke med vilje måtte puste sigtelser og efterforskningskridt op, kunne man selvfølgelig sige, at det virkede noget overflødigt, for selvfølgelig må politiet ikke gøre sådan noget. Det er der vel heller ikke rigtig nogen der tror. Jeg ved nu ikke, om det er en betragtning, der gælder forslagsstillerne. En gang imellem tror de det jo faktisk. Men disse forslag ville få nogle ganske groteske konsekvenser: man ville blive afskåret fra senere hen at retsforfølge nogle forbrudelser.

Det gælder også stk. 2, hvor man siger, at en person, der har været varetægtsfængslet, ikke kan dømmes for det til grund for varetægtsfængslingen liggende forhold, hvis den oprindelige sigtelse viser sig uholdbar og den nye sigtelse i sig selv ikke giver grundlag for varetægtsfængsling. Vi mener virkelig, det ville være krænkende for retsbevidstheden, om man nåede dertil, at der var forbrydelser, der ikke ville kunne retsforfølges på grund af fejl eller fejlskøn fra politiets og anklagemyndighedens side.

L 28, afgrænsning af nævningsager. Vi må generelt om nævningsagerne sige som dem, der har været på talerstolen indtil nu, at vi naturligvis må have dette med i den store, generelle drøftelse, vi skal have på et senere tidspunkt om nævningeinstuttet og vel hele lægmandsinstituttet i dansk retspleje. Vi er kede af, at vi ikke har haft det seminar endnu, men vi forstår, at der har været problemer med det tidsmæssige, og jeg har hæftet mig ved ministerens løfte her fra talerstolen for lidt siden om, at det formentlig kommer til efteråret.

Vi er store tilhængere af det læge element i dansk retspleje og vil gerne være med til at sikre, at det ikke udhules. Om det udhules så kraftigt, som forslagsstillerne er inde på, er jeg nu ikke helt sikker på. Jeg har set nærmere på bemærkningernes statistiske oplysninger, hvor man har stillet procentudviklingen op for, hvor mange sager der procentvis bliver nævningsager. Og her skrives der så til sidst: